

Μητροπολίτης ήκολούθησε τὴν συνοδείαν· ἡ μόνη δὲ κωμικὴ προσχώρησις εἰς τὰ θεσπίσματά του εἶνε ἡ ἐξῆς: ἀντί, ὅπως ἄλλοτε, ὁ ἐπιτάφιος διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου κλ., ἐφέτος διὰ στενωποῦ τινος προὐχώρησεν εἰς τὸ Σύνταγμα, ἐξ οὗ διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἐπνήληθεν εἰς τὰ ἴδια.

Χθὲς εἰς τὴν παρέλασιν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἠξίωσε νὰ ἔχῃ ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ τὸν ἐκ Μαγχεστρίας καλοκάγαθον καὶ γενναῖον φιλοπάτρην κ. Σ. Χατσόπουλον. Ἡ τιμὴ αὕτη ἀντανεκλάτο βεβαίως εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐν Ἀγγλίᾳ κοινότητας, διακριθείσας πάντοτε ἐπὶ τρυφεροῖς υἱοῖς πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα αἰσθήμασι.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἠδύναντο νὰ ὦσι στρατηγικώτεροι ὡς πρὸς τὰς λιτανεῖας τῶν διαφόρων Ἐπιταφίων τῆς Μητροπόλεως, διατάττουσαι οὕτω τὴν ὥραν καὶ τὰς διαθέσεις, ὥστε νὰ μὴ ἐπέρχωνται συναντήσεις ἀνιόντων καὶ κατιόντων Ἐπιταφίων, τοῦθ' ὅπερ δυσχεραίνει τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπὶ τέλους ἄς ἀποταθῶσι καὶ εἰς κανένα ἐκ τῶν ἐπιτελῶν μας, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ σελῖδια.

Χθὲς διάφορα καφενεῖα συνεδυσάθησαν εἰς πουριτανικὸν πραξικόπημα, ἀπαγορεύσαντα τὸ παίξιμον τῶν σφαιριστηρίων. Τὸ τοιοῦτο ἐκφράζει ἴσως τὴν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τῶν Καταστηματαρχῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπεκτείνει καταναγκαστικὴν τὴν εὐλάβειαν αὐτὴν ἐφ' ὅλης τῆς πελατείας.

Νόμους δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ διευθυντὴς καφενείων εἰς τὸ δημόσιον· διότι τὸ καφενεῖον ὑποτίθεται ὑπὲρ τῆς τοῦ δημοσίου καὶ ὄχι τὸ δημόσιον ὑπὲρ τῆς τοῦ καφενείου. Διὰ τοῦτο ἐπαινοῦμεν πολὺ τὸν διευθυντὴν τοῦ καφενείου Γιαννοπούλου ἀφήσαντα ἐλεύθερον τὸ σφαιριστήριον καὶ μὴ θελήσαντα νὰ κάμῃ ν' ἀγιάσουν οἱ ἀνευλαβεῖς πελάται του.

Πασχαλζάτικο.—Ψιθυρίζεται ὅτι προσλαμβάνεται ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα ὁ κ. Σωτήριος Πετιμεζᾶς, βουλευτὴς Καλαβρύτων. Μολονότι καὶ κάτι λέγεται διὰ τὸν ὑποστράτηγον κ. Βασίλειον Πετιμεζᾶν. Ὅπως δὴποτε ἓνας Πετιμεζᾶς ἀναλαμβάνει ἐκ τῶν δύο χαρτοφυλακίων τοῦ κ. Τρικούπη τὸ ἐν καὶ μένει ὁ πρωθυπουργὸς μετὰ τὰ ἐσωτερικά του, ταὶ τοῦτο κατὰ βασιλικὴν ἀπαίτησιν.

Ἡ τηλεγραφικὴ παρέμβασις τοῦ κ. Μπούτου, ἀνθρώπου συνετοῦ καὶ μετριοπαθοῦς, εἰς τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῆς καρδίας τοῦ Κουμουνδούρου μᾶς ἐφάνη εἰμὴ τι ἄλλο, πολὺ παράδοξος. Θὰ καταγγεῖλῃ, λέγει, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Μεσσηνίας, διότι παρηκολούθησε τὴν γενομένην τελετὴν! Τὸ αὐτὸ θὰ ἦτο ἐὰν καὶ ὁ ἡγέτης τοῦ κυρίου Μπούτου, ὁ κύριος Τρικούπης, ἠμπόδιζε τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Κουμουνδούρου καὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς Ἐπιταφίους. Οἱ Ἕλληνες συνήθως πρὸ τοῦ νεκροῦ γινόμεθα Ἀγγελοι· ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Μπούτου ἐξακολούθησις διαβολικῆς ἀντιπολιτεύσεως μᾶς ἐφάνη ἀναξία αὐτοῦ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 459)

Τὰ βλέμματα πάντων προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀνήγειρε τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ἐξεκόμβωσε τὸ στρατιωτικὸν ὑποχιτώνιον του καὶ ἐξήγαγε μικρὸν τι πλατὺ καὶ τετράγωνον δέμα, ἐπιμελῶς περαιτυλιγμένον εἰς λευκὸν χάρτην καὶ τὸ ὅποιον εἶχε θέσει ὡς ἐπιστήθιον εἰς τὸ στῆθος.

Βραδέως ἀφῆρτε τὸν χάρτην, ἔπειτα δὲ ὑπὸ τὰ ἐκτεπληγμένα βλέμματα τῶν παρεστώτων ἐξεδίπλωσε σημαῖαν διάτρητον ὑπὸ τῶν σφαιρῶν.

— Τοῦλάχιστον, εἶπε μετ' εὐγενοῦς αἰσθήματος ὑπερφανείας, οἱ Πρῶσοι δὲν τὴν ἔχουν αὐτήν.

Ἐπηκολούθησε, πρὸς στιγμὴν μεγαλοπρεπῆς σιγῆς. Συγκίνησις, ἐκπληξίς ἅμα δὲ καὶ θαυμασμὸς κατέλαβε πάντας.

— Πῶς ἡ σημαία αὕτη συντάγματος τῆς γραμμῆς εὐρί-

σκειται εἰς χεῖράς σου; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει πρῶτος.

Ἐξίστατο ὁ Γρανδὲν ἀπεκρίθη:

— Ἡ μάχη ἐξηκογούθει λυσσώδης εἰς τὸ Σεδάν, εἰς Βαζέϊλ, εἰς Φλεϊνιέ, εἰς Φλοάν, εἰς Βαλὼν καὶ κυρίως ἐπάνω ἔς τὸν λόφον Ἰλλύ. Οἱ ἀρχηγοὶ μας ἐσκοτώνοντο σὰν ἀπλοῖ στρατιῶται. Εὐρισκόμαστε κλεισμένοι μέσα σὲ σιδερένιο κύκλο. Ἐκατὸν τηλεβόλα ἀπὸ ὅλα τὰ περίξ ὑψώματα μᾶς ἐδιώχναν ἀπ' ὀλοῦθε καὶ μᾶς κεραυνοβολοῦσαν. Αἱ σφαῖραι ἐσφύριζαν ἔς τ' αὐτιά μας, δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἀπὸ μπρῶς, ἀπὸ πίσω, ὀλοῦθεν. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἀνακατωμένοι χωρὶς καμμιὰ τάξι, ἐφυγαν εἰς Σεδάν, παίρνονσαν μέσα ἀπὸ τὴν φωτιά. Μιά στιγμὴ εἶχαμε πιαστὴ σῶμα πρὸς σῶμα. Τὸ γερμανικὸν ἵππικὸν μᾶς ἐπετσόκοβε ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὸ πεζικὸν ἀπὸ τ' ἀριστερὰ. Δὲν μπορούσαμε ν' ἀφίσουμε νὰ μᾶς σφάζουν ἔτσι. Ἀρχίσουμε κ' ἐμεῖς νὰ πολεμοῦμε μετὰ ἀπελπισία. Ὁ ἵππος μου σκοτώθηκε· ἐγὼ δὲ πολεμοῦσα μαζὺ μετὰ τοὺς πεζοὺς· ἄφησα τὸ ξιφὸς μου καὶ ἄρπασα τὸ πυροβόλον καὶ τὰ φυσέκια ἐνὸς γενναίου στρατιώτου πεσόντος πλησίον μου. Κατὰ τύχην ἐβρέθηκα κοντὰ ἔς τὴν σημαίαν καὶ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ καὶ ἐγώ. Ἦτο ξεσχισμένη ἀπὸ τῆς ἐχθρικής σφαιραῖς, νὰ ἔτσι δὲ ὅπως τὴν βλέπετε.

Ἐξάφνα ἐκεῖνος ποῦ τὴν κράταγε, ἀξιωματικὸς, πέφτα

Λοιπὸν τῆ Παρασκευῇ ἢ τῆ Κυριακῇ ἢ καλλικέλαδος μελωδία τοῦ Ἀναστασίου Γενναδίου εἰς τὴν χρυσοκόμητον Μεγάλην αἵθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἀπὸ σήμερα πρῶτῃ πυροβολισμοὶ διακόπτουσι τὴν μονότονον σιγὴν τῆς ἡμέρας, ἀγγέλλοντες εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ἀτμοσφαιρας τὴν ἐπικειμένην ἀνάστασιν.

Ἀῦριον λοιπὸν μόνον τὸ Ἰπποδρόμιον τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τὸν Βόαν μετ' τὸν Οὐραγκοτάγκον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Θεάτρου. Αὐτὰ εἶναι τὰ θεάματα. Σᾶς φθάνουν.

Ὁ κ. Τσόχας ἀναχωρεῖ εἰς Ἰταλίαν νὰ σχηματίσῃ τὸν μελοδραματικὸν τοῦ θίασον. Οὐρᾶ !

Ἡ Πρωτὴ συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ Ρηγοπούλου τὸν ὀνομάζει δημόσιον ἄνθρωπον. Ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὸ θηλυκὸν τὸ ἀρσενικόν.

Κίνησις στρατιωτικῆ, μουσικῆ, ἑθωνιά, ἵππικόν, ἀρνιακὰ γιὰ πούλημα, ποδὸς ἔχει νὰ σφάξῃ ἀρνί, κοπάδια, κουδουνίσματα, τὰ βλαὶ στενάζουσαι ὑπὸ ξεχειλίζοντα τσουρέκια, ἔξωραϊσμοὶ καφενειῶν, σημαιστολισματα, δάφναι, ὁ Σίχ εἰς ἐπανάστασιν, τοῦ Παπαζήση τὰ ἀφράτα τσουρεκια, τοῦ Σόλωνος τὰ ὄλο ἀφρός καὶ κῦμα, τὰ δουλικὰ, ξεγαμπωμέ-

να καὶ σφουγγαρίζοντα, αἱ οἰκοδόποιναί πρώτην φοράν, καθ' ὅλον τὸ ἑνιαυτὸν μένουσαι εἰς τὰ σπήτια τῶν, καὶ μὴ τρέχουσαι εἰς τὰ ἐμπορικὰ, τὰ παιδιὰ παίζοντα μετὰ τὰς κουλούραις τῶν, αἱ ἐστὶν σχηματιζόμεναι διὰ τὴν νύκτα καὶ οἱ ὄβελοι ἐπὶ τῶν ἐστιῶν, αἱ ταβέρναι πλυνόμεναι καὶ καταχρωματιζόμεναι, μάγκες ὀσφοφόροι περιτρέχουσαι τὰ σπήτια, χωρικοὶ παρακολουθοῦμενοι ὑπὸ ὄνου καὶ ἡμιόνου μετὰ λαμπάδες χεῖρας, εἰς τὰς μάγκες προμηθευόμεναι τρακατροῦκες, ἰδοὺ ἡ Σαββατιαία φυσιογνωμία τῆς πόλεως.

Δύο δόσεις χαρίτων διὰ καταδίκους ἀναμένονται, μία τὴν 23 Ἀπριλίου, ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ μίαν τὴν 21 Μαΐου, ἡμέραν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Οὕτω μεγάλων ἁγίων ὀνόματα συμπέπτουσι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν καταδίκων, ὥστε νὰ ἐνθυμῶνται οἱ κύριοι οὗτοι ἐξερχόμενοι τῶν κατέργων ὅτι ὀφείλουσιν εἰς τὸ μέλλον νὰ εἰσάγωσι μαζὺ μετ' τὸν καθαρὸν ἀέρα ὃν θὰ ἀναπνεύουσιν καὶ ὀλίγην ἀγιωσύνην εἰς τὰ σπλάγχα τῶν.

Τρεῖς καθηγηταὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ἡ καὶ Πατριαρχικῆς ἄλλως λεγομένης, τῆς μόλις ταύτης περισθεσίσης Ἀκαδημίας τοῦ Βυζαντίου, φιλοξενεῖ ἡ πρωτεύουσα μας. Τὸν γηραιὸν γραμματολόγον κ. Ἰωάννην Φιλαλήτην, τὸν ἐμπνευσμένον ἐρμηνευτὴν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸν μελιχίον ἱστορικὸν κ. Κωνσταντίνον Ζαχαριάδην καὶ τὸν ἀκράτητον καὶ ἀκαταπόνητον ἐν τῇ εὐφύᾳ του κ. Ἀνδρέην Σπαθάρην. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεστημίου ὄφειλον πάνηγουρικῶς νὰ ἐκδηλώσωσι πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολῆν ἀδελφικὰ αἰσθήματα καὶ νὰ ἐκμεταλλεῶνται τοιαύτην εὐκαιρίαν ὅπως ἀναδέωσιν ἄνθη περὶ τὸν πνευματικὸν σύνδεσμον Βυζαντίου καὶ Ἀθηνῶν.

νεκρὸς, τὴν παίρνει ἄλλος, σκοτώνεται κι' αὐτός. Ὅλοι αἱ πρωσικαὶ σφαῖραι κτυποῦσαν τὴν σημαίαν. Τὴν ἀρπάζει ἓνας ἐπιλοχίας καὶ μαζευόμεθα ὄλοι γύρω του. Ἡμεθα ὡς ἑκατὸν ἐναντίον τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων Γερμανῶν. Μᾶς περιεκύκλωσαν, καὶ ἡ σημαία ἐκυριεύθη.

— Τὴν σημαία ! παιδιά, φωνάζω, τὴν σημαία, ἐμπρός ! Ὅλοι φώναζαν τότε :

— Τὴν σημαίαν ! τὴν σημαίαν !

Καὶ ὠρμήσαμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ! Ἐκείνη τὴν στιγμήν τί θὰ πῆ φόβος, τί θὰ πῆ θάνατος, δὲν τὸ ξεύραμε ! Γιὰ ἓνα πρᾶγμα ἐσυλλογιζόμεθα, πῶς νὰ πάρομε τὴν σημαίαν πίσω. Καὶ τὴν πήραμε. Ἐγὼ τὴν τράβηξα ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς Πρώσου στρατιώτου. Τὴν ὕψωσα ὅσον μποροῦσα ψηλά καὶ τὴν κυμάτισα τρεῖς φορὰς πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας. Ἐκναορμήσαμε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀνοίξαμε δρόμον, καὶ ἐτσι ἐλευθερωθήκαμε.

Ἀλλὰ ποῦ ; Μᾶς κυνηγοῦσαν κατὰ πόδι. Φοβήθηκα νὰ μὴ μᾶς τὴν ξαναπάρουν, κρύβουμαι λοιπὸν μέσα σὲ κάτι θάμνους, τὴν βγάζω ἀπὸ τὸ κοντάκι, τὴν διπλῶν καὶ τὴν κρύβω μέσα στὸ στῆθος μου.

Ἡ σφαῖραις ἐπεφταν κατεπάνω μας σὰ βροχή. Ἐλαβα μὴ πληγὴ σ' τὸ πλευρὸν, ποῦ αἰσθανόμουν αἰτὶ πόνους φρικτοῦς, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀκολουθήσω τοὺς συντρόφους μου. Ἦρα ἓνα δάσος· κατέφυγα εἰς αὐτὸ, ἐτοιμαζόμενα νὰ ξα-

πλωθῶ κάτω ἀπὸ μίαν βαλανιδιά, ὅταν διέκρινα φῶς· ὠδηγήθηκα μ' αὐτὸ καὶ ἦρα τὸ σπῆτι τοῦ δασοφύλακος. Ἐνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀρχαῖος στρατιώτης. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκά του μετ' ἐπεδέχθησαν σὰν ἀδελφῶ.

Τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξύπνησα, ἡ γυναῖκά του μοῦ εἶπε :

— Ὁ ἄνδρας μου ἔφυγε, πῆγε γιὰ τὸ Σεδάν νὰ μάθῃ τὸ ἀποθησομενον. Μοῦ εἶπε νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγητε.

Τὸ βράδυ, ὁ γέρο δασοφύλαξ ἐπέστρεψε καὶ μετ' φωνὴν λυπητερῆ εἶπε :

— Τελείωσε. Ἐσυνθηκολόγησαν. Ὅλος ὁ στρατὸς αἰχμαλωτίσθηκε !

Ἀρχίσκαμε καὶ οἱ τρεῖς νὰ κλαῖμε.

— Καὶ ἡ πληγὴ σου ; μ' ἔρωτᾷ σὲ λίγο ὁ δασοφύλακας.

— Χάρης σ' ἐμένα, δὲν αἰσθάνομαι πλέον πόνους.

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμης ;

Κι' ἐγὼ σ' ἀλήθεια δὲν ἤξευρα τί ἔμελλα νὰ κάμω.

— Ἄν θέλῃς, μετ' λέγει πάλιν ἐκεῖνος, νὰ σὲ πᾶνε αἰχμαλωτὸν στὴν Γερμανία, τότε γύρισε σ' τὸ Σεδάν.

— Ποτέ ! τοῦ εἶπα !

— Οἱ Πρώσοι τραβοῦνε γιὰ τὸ Παρίσι· τοὺς ἐτοιμάζονται ὁμῶς ἄμυνα φοβερά.

— Ἄ τὸ λοιπὸν ἐσὺ μετ' λές τί πρέπει νὰ κάμω· θὰ πάγω σ' τὸ Παρίσι.

Περὶ ὀλικῆς ἀποκειτρώσεως φέρει τίτλον τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. **Ἀριστείδου Γλαράκη**, οὗ τὸ βιβλίον πρῶτον ἐξεδόθη ἐκ τῶν Καταστημάτων Κορομηλαῶ. Μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος θέλομεν ἀναγνώσει τὴν συγγραφὴν τοῦ διακεκριμένου δικαστοῦ, ἀπὸ τοῦδε συγχαίροντες αὐτῷ, ὅτι ἀφιερῶ τὰς ὥρας σχολῆς του εἰς τὴν μελέτην τῶν θεσμῶν ἐκείνων ὅσοι δυνατὸν νὰ φανῶσι χρήσιμοι εἰς τὸν τόπον μας.

Λίαν εὐδοκίμως ὑπέστη τὰς ἐξετάσεις του, ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ, ὁ ἐκ Καλαβρύτων κ. **Δ. Δροσόπουλος**. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἀκέραιος καὶ αὐστηρὸς χαρακτῆρ του, ὑπουργοῦμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος, ἐγγυᾶται πολλὰς καὶ πολυτίμους νὰ παράσχη τῇ κοινωσίᾳ ὑπηρεσίας. Τῷ συγχαίρομεν.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(Εἰδικοῦ Ἀνταποκριτοῦ μας)

Πύργος, 11 Ἀπριλίου.

Φαίνεται ὅτι ἄνευ συνεννοήσεως, ἀλλ' ἐκ συστάσεως οἱ περὶ τὸν Αὐγερινὸν καὶ τὸν Κρεσενίτην ἀπεφάσισαν νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ τόπου.

Οἱ μὲν περὶ τὸν Αὐγερινὸν μὴ λαβόντες ἐξ ἀρχῆς τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς περιστολὴν τῆς εὐλογίας, ἄφησαν καὶ διεδόθη τὸ κακόν, πολὺ ἀργὰ μεριμνήσαντες περὶ αὐτοῦ· οἱ δὲ περὶ τὸν Κρεσενίτην κερδοσκοποῦντες ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ θέλοντες νὰ δυσσημῆσωσι τὴν διοίκησιν τῶν πρώτων, οὕτω ὑπερβολικῶς διαδίδουσι τὰ περὶ τῆς νόσου, ὥστε ἐνέσπειραν

τὸν πανικὸν εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν· καὶ οἱ μὲν ὑπάρχοντες ἐργάται ξένοι ἀνεχώρησαν, οἱ δὲ προτιθέμενοι νὰ προσέρχωνται προτιμῶσι νὰ μένωσιν εἰς τὸν τόπον τῶν· οὕτω δὲ ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν τὸ ἡμερομίσθιον πληρῶνεται πρὸς ἑπτὰ ἕως ὀκτῶ δραχμὰς μὲ τάσιν ὑψώσεως· καὶ ἡ θέσις τῶν κτηματιῶν καὶ τοῦ τόπου ἐν γένει εἶναι προβληματική.

Οὐδέποτε ἀπέθκνον πέντε τὴν ἡμέραν, οὐδ' ἐγένοντό ποτε δέκα κρούσματα, οὐδ' οἰκογένειά τις ἀνεχώρησεν ἔνεκα τούτου εἰς Ζάκυνθον ἢ ἄλλαχού· ἀπορῶ δὲ πῶς ἡ *Πρωτὰ ἀβασανίστως* μεταδίδει τοιαύτας εἰδήσεις τεινούσας εἰς τὸν ὄλεθρον ἑνὸς τόπου χάριν τῶν ἐν αὐτῷ πολιτευομένων.

Ἡ εὐλογία ἐνέσκηψεν ἐνταῦθα κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι σήμερον κατὰ τὰς ἐπισήμους πληροφορίας ἐκ τῆς ἀστυνομίας καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ἐκ τῶν ἰατρῶν καὶ λοιπῶν τὰ μέχρι τοῦδε κρούσματα δὲν ὑπερβαίνουσι τὰ 150, ἐξ ὧν περὶ τὰ 40 ἀπέβησαν θανατηφόρα.

Ὅντως ἡ θέσις μας εἶναι ἀξιολύπητος ἀλλ' ὄχι ὅποια παρίσταται· κατὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐπίτασιν τοῦ νοσήματος τὰ κρούσματα ἀνῆλθον εἰς 2—3 τὴν ἡμέραν καὶ οὐχὶ καθ' ἑκάστην μίαν δὲ μόνον ἡμέραν ἀπέθανον δύο· τοῦ λοιποῦ ἀποθνήσκουν πέντε καθ' ἑκάστην! καὶ τοῦ προσβάλλονταί δέκα! ποία δὲ οἰκογένεια ἀνεχώρησεν ἔνεκα τούτου.

Ἦδη τὸ κακόν εἶναι εἰς ὕψειν.

Σκώπτης.

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἄμ. πρὶν πᾶς ἐκεῖ, θὰ σὲ πιάσουνε οἱ ἐχθροί.

— Λοιπὸν τί λὲς νὰ κάμω.

— Νὰ κυττάξῃς πρῶτα νὰ κλείσῃ ἡ πληγὴ σου. Δὲν σὲ λέγω ὅμως νὰ μείνῃς ἐδῶ, καλλίτερα νὰ πᾶς σ' τὸ Βέλγιο τοῦ δὲν εἶνε καὶ μακρὰ τὰ σύνορα. Ἄπ' ἐκεῖ μορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Γαλλίαν, χωρὶς ὅμως στολὴν δραγόνου.

Τὸ ἄλλο πρῶτ' ἀνεχώρησα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, καὶ μέτ' ἀπὸ τὰ δάση κατόρθωσα νὰ ἔμπω στὸ Βέλγιο.

Ἔστρεψα ἀπὸ δεκαπέντε μέραις, ἀφοῦ ἄλλαξα τὰ ρούχα μου, μ' αὐτὰ ποῦ μὲ βλέπετε, πεζὸς περνώντας μέσα ἀπὸ ἐχθρούς, κατόρθωσα νὰ φθάσω ὡς ἐδῶ.

Ἦκουσαν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν διακόψωσι μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος.

Οἱ ἄκροαταὶ του ἐσηκώθησαν καὶ τοῦ ἐσφιζαν τὴν χεῖρα ἀπευθύνοντες θερμὰ συγχαρητήρια.

— Ἀλλὰ . . . ἀλλὰ δὲν ἔχει . . . εἶμαι ἄξιος . . . ἐψέλιζε τεταραγμένος.

Οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ προσθέσῃ. Χωρὶς ν' ἀναμείνη ὅπως διατάξωσιν αὐτὸν ν' ἀποσυρῆθῃ, ἐχαιρέτισεν εὐσεβάστως καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν διωρίσθη ἀνθυπολοχαγός· εἰς τὸ 1ον μεταβατικὸν σύνταγμα τῶν οὐσσάρων.

II.

ΟΥΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΤΗΣ

Ὁ στρατὸς τοῦ Δείγρος, ἐνισχυθεὶς ἤδη, παρεσκευάζετο νὰ λάβῃ ἐπιθετικὴν θέσιν. Ἐπρόκειτο νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν ἐν ταῖς θέσεσιν αὐτοῦ πρὸ τῆς Αὐρηλίας, ν' ἀπωθήσῃ αὐτὸν πέραν τῆς πόλεως ταύτης καὶ νικητὴς νὰ βυθίσῃ ἐπὶ τοὺς Παρισίους, οἵτινες ἐμελλον ν' ἀποπειραθῶσι, δι' ἑρμητικῆς ἐξόδου, ὅπως διασπάσωσι τὰς γραμμὰς τοῦ πολιορκουμένου αὐτοῦ στρατοῦ.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ δ' Ὁρέλ ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην, κατὰ τὸ μέτωπον τοῦ στρατοῦ, πολλαὶ κατοπτεύσεις, αἵτινες προὐχώρουν ἐνίοτε μέχρι τῶν πρῶσικῶν προφυλακῶν.

Τῇ πρώτῃ τῆς 7 νοεμβρίου δύο ἡμέρας πρὸ τῆς μάχης τῆς Κουλιμιέρ, ἦν ἐκέρδησεν ὁ νεαρὸς στρατὸς τοῦ Δείγρος, διασκορπίσας ὅλον τὸν ἐχθρικὸν στρατὸν, τὸν διοικούμενον ὑπὸ τοῦ βαυαροῦ στρατηγοῦ Τάν, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἀπεστάλη εἰς κατόπτεισιν ἄγων εἰκο-

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμα, 11 Ἀπριλίου

Ὅ,τι προέβλεπον ἐν τῇ προηγουμένη μου ἀνταποκρίσει ἤρξατο γενόμενον. Τὰ πρῶτα κρούσματα τῆς εὐλογίας παρρουσιάσθησαν ἐν ταῖς φυλακαῖς. Εἶθε νὰ μὴ ἐπαληθεύσουν ἐξ ὀλοκλήρου αἱ προρρήσεις μου, ὅπερ ὅμως πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ γίνῃ, διότι δαμαλὶς ἐστὶ δὲν ὑπάρχει ἀρκοῦσα, ἀναγκαστικὸν δὲ δαμαλισμὸν οὔτε κἀν διενούθησαν. Ἐνοεῖς δὲ ὅτι τὸν Ρωμῆν μὲ τὸ σταγὶνὸν πρέπει νὰ τὸν κάμῃς νὰ πράξῃ τὸ δέον πρὸς σωτηρίαν του . . . ἐκτὸς ἐνοεῖται, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ παρὰ του, ὅτε γνωρίζει πολὺ καλὰ τὸ συμφέρον του.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς περιστάσεως τῶν προμνησθέντων κρουσμάτων, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὅσον εἶναι ἀξιόπαινος ὁ ζῆλος, ὃν ἀνέπτυξαν αἱ ἀρχαὶ πρὸς τοποθέτησιν τοῦ παθόντος καὶ πρόληψιν συνεπειῶν, —ζῆλος σιδηροδρομικός, νὰ εἶπω, διὰ τὴν ταχύτητα καὶ . . . τὴν διάρκειαν δυστυχῶς—τόσον ἐξ ἄλλου ἀξιόμηστοι τυγχάνουν οἱ πολῖται ἀρνηθέντες νὰ παραχωρήσωσιν ἐν οἰκόπεδον—καὶ μὲ ἀδρὸν ἐναίκιον μάλιστα—πρὸς νοσηλείαν τοῦ προσβληθέντος.

Τὰ λιμενικὰ ἔργα βαίνουνσι ταχεῖ βήματι, ἀρξάμενης τῆς ἐπιχωματώσεως τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς στρωθήσεται ὁ μέλλον νὰ μεταφέρῃ τὸ ὑλικὸν σιδηροδρόμος. Ἐπὶ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐργάζονται Ἴταλοι ἐργάται ἐπὶ τούτῳ μεταφερθέν-

τες. Προσεχῶς πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἀνατίναξις τοῦ «λιθωμένου Φιδίου», βράχον ἐξ οὗ τὸ ὑλικὸν ληφθήσεται, οὗ ἡ ὑπονόμεις ἐτελείωσε σχεδόν.

Ἄν θέλῃς νὰ μάθῃς καὶ εἰς ποῖον μῆνα τοῦ ἔτους εὐρισκόμεθα, σὲ πληροφορῶ ὅτι εἶμαι εἰς δύσκολον θέσιν ν' ἀποφανθῶ ἂν ᾖν Ἀπρίλιος, ὅπως δεικνύουν τὰ ἡμερολόγια, ἢ Σεπτέμβριος, ὅπως δεικνύει ὁ καιρὸς. Δυπηρὸν τοῦτο, διότι διὰ τὰς Καλάμας ἡ μόνη ἐποχὴ ἀπολαύσεως εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνοιξέως, ὅτε ἡ φύσις μας ἡ ὠραία ἐνδεδυμένη τὴν πολυτελεστέραν ἐνδυμασίαν τις, πολυτελεστέραν παντὸς ἄλλου μέρους, μᾶς φαίνεται γελαστὴ γελαστὴ καὶ μᾶς κάμνει καὶ ἀκοντας νὰ τὴν χαιρώμεθα. Λέγω ἀκοντας, διότι οἱ Καλάμιοι ὀλίγον ἀγαπῶμεν τὴν φύσιν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ φύσις μᾶς βιάζει νὰ τὴν ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν μας, κυριολεκτικῶς μᾶς μπαίνει ἔς τὴ μύτη, διότι πληροὶ τὴν ἀτμόσφαιράν μας τῶν μεθυστικῶν ἀρωμάτων τῶν λεμονοπορτοκαλλέων τις καὶ μᾶς χτυπᾷ ἔς τὰ μάτια, διότι στολίζεται μὲ ἐσθῆτα πρασίνου χρώματος, ἀλλὰ τί πρασίνου! ὅλην τὴν κλίμακα τοῦ πρασίνου ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοτάτου μέχρι τοῦ βαθυτάτου δύνασαι νὰ τὴν εὕρῃς! Φαντάσου τώρα τὴν ἐσθῆτα ταύτην ποικιλομένην διὰ τοῦ λευκοῦ τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλλέας καὶ λεμονέας καὶ τῶν μαργαριτῶν, τοῦ κυανοῦ τῶν πανοσέδων, τοῦ κιτρίνου, τοῦ ροδίνου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ τῶν παπαρούνων καὶ μόλις θὰ σχηματίσῃς ἀμυδροτάτην ἰδέαν ὅπως δύνασαι νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν ἐνὸς ἀριστουργήματος τοῦ Ραφαήλ ἐκ τῆς καλλίστης ἐστὼ περιγραφῆς τοῦ . . . Εἶνε μάγισσα ἡ φύσις μας, ἀγαπᾷτε φίλε, κάμμιν ἡμέραν ἐπιφυλάσσομαι νὰ σοὶ περιγράψω μερικὰ τοπεῖα τῶν Καλαμῶν πρὸς τὰ ὁποῖα οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ, οὐδ' αὐτῆς

σιν ἵππεις. Προὐχώρησε μέχρι τοῦ Βακόν ἐπὶ τινος τῶν ἀπὸ Μουγγ εἰς Σαρσινβίλλην ὁδῶν.

Οὐδὲν σημεῖον ὑπεδείκνυν ἐτι αὐτῶ τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ, ὅτε αἴφνης ἐξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα γερμανοὶ θωρακοφόροι ὤρμησαν ὀπισθεν ἀγροκηπίου τινός, ἐνθα ἐκρύποντο, καὶ περιεκύκλωσαν τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν γάλλων προσκόπων.

— Φίλοι μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, προστάς τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι, παρὰ νὰ παραδοθῶμεν!

Ἀμέσως ἤρξατο μάχη διὰ πυροβολισμῶν καὶ πιστολισμῶν ἀμφοτέρωθεν· εἶτα τὰ ξίφη εἰλκυσθησαν καὶ οἱ εἴκοσι στρατιῶται, οἱ ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ ἀποθάνωσιν, ἤτοιμάσθησαν νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ.

Βεβαίως ἡ ἐκβασίς τῆς πάλης δὲν ἦτο ἀμφίβολος· ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατάται περὶ τούτου· ἀλλ' αὐτὸς καὶ οἱ οὐσσάροι του ἀπεφάσισαν νὰ πολεμήσωσι μέχρις οὗ πάντες καταπέσωσι νεκροὶ ἢ θεθῶσιν ἐκτὸς μάχης.

Περὶ αὐτοὺς ὁ κύκλος ἐστενωῦτο ὅλον ἐν καὶ οἱ θωρακοφόροι τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους προτείναντες, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐξορμήσωσι.

— Παραδοθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ γερμανὸς ἀξιωματικός.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ γάλλος ἀξιωματικός.

Καὶ ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῶν θωρακοφόρων τὴν τελευταίαν σφαῖραν τοῦ πολυκρότου του.

Εἰς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν ταύτην ἑκατὸν ἄλλαι ἀπήντησαν ἀμέσως.

Ἀπόσπασμά τι ἀκροβολιστῶν, ἀκοῦσαν τὰς ἐκπυρσοκροτήσεις, ἐξῆλθε πλυσιοχώρου τινος δάσου καὶ ὤρμησεν εἰς βοήθειαν τῶν γάλλων προσκόπων.

Ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν αἴφνης.

Πεντεκαίδεκα θωρακοφόροι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον βαρέως τραυματισμένοι κατέπεσαν τῶν ἵππων. Ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τῶν ἀκροβολιστῶν κατέδειξεν εἰς τοὺς ἐχθρικοὺς ἵππεις ὅτι ἡ πάλη δὲν θὰ κατέληγε πλέον ὑπὲρ αὐτῶν.

— Οἱ ἀκροβολισταὶ! οἱ ἀκροβολισταὶ! ἐκραύγασαν περιτρομοί.

Καὶ τῇ προτεραίᾳ ἤδη, ἐν τινι πρὸς τοὺς ἀκροβολιστὰς τῶν Παρισίων, τοὺς ὑπὸ τὸν ταγματάρχην Λιπούδσκην, συγκρούσει δώδεκα θωρακοφόροι ἐφανεύθησαν.

Δὲν ἐσκέφθησαν πλέον νὰ κατακόψωσι τοὺς οὐσσάρους, ἀλλὰ νὰ φύγωσιν ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῶν φοβερῶν ἀκροβολιστῶν.

(Ἀκολουθεῖ)